

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 764/22
4.10.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Зорана Савића, председника већа и судија Весне Петровић и Здравке Ђурђевић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Миленковић као записничарем, у кривичном поступку против окривљеног АА, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1 КЗ, одлучујући о жалби јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и жалби браниоца окривљеног, адвоката Милоша Мршовића, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду 17К.бр.2/22 од 06.06.2022. године, у седници већа одржаној у присуству браниоца окривљеног адвоката Беллада Владимира, а у одсуству уредно обавештеног заменика Апелационог јавног тужиоца у Београду, дана 04. октобра 2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Милоша Мршовића, па се пресуда Вишег суда у Београду 17К.бр.2/22 од 06.06.2022. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду 17К.бр.2/22 од 06.06.2022. године, окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1 КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од четири године и шест месеци, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 17.12.2021. године, па до упућивања у Завод за извршење кривичних санкција, а најдуже до истека казне на коју је осуђен.

На основу члана 87 у вези са чланом 246 став 8 КЗ, према окривљеном је изречена мера безбедности одузимања предмета и то укупно 213,69 грама (појединачних нето маса 56,63 грама, 154,22 грама и 2,84 грама) опојне дроге која представља осушене делове биљке канабис која садржи психоактивну контролисану супстанцу ТХЦ, као и једне дигиталне вагице црне боје “Pro scale 111”.

Окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка у износу од 21.492,70 динара, као и 10.000,00 динара на име судског паушала, у року од три месеца од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

-јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Београду, због одлуке о кривичној санкцији из члана 441 став 1 ЗКП, са предлогом да се побијана пресуда преиначи и окривљени АА осуди на казну затвора у дужем временском трајању и

-бранилац окривљеног АА, адвокат Мршовић Милош, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног законика, погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, да се притвор укине или замени блажом мером и са захтевом да буде обавештен о времену и месту одржавања седнице другостепеног већа.

Апелациони јавни тужилац у Београду у поднеску Ктж.бр.826/22 од 04.08.2022. године, предложио је да Апелациони суд усвоји жалбу ВЈТ у Београду и преиначи првостепену пресуду, тако што ће окривљеног АА осудити на казну затвора у дужем временском трајању, а да жалбу браниоца окривљеног одбије као неосновану.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа сходно одредби члана 447 став 2 ЗКП, у присуству браниоца окривљеног АА, адвоката Белада Владимира, са пуномоћјем које је издато њему и адвокату Милошу Мршовићу, а у одсуству уредно обавештеног заменика Апелационог јавног тужиоца и адвоката Милоша Мршовића, на којој је размотрио списе и испитао првостепену пресуду у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутих у изјављеним жалбама, те је након оцене жалбених навода и предлога, а имајући у виду писано изјашњење Апелационог јавног тужиоца, нашао:

-жалбе су неосноване.

Првостепена пресуда, насупрот наводима у жалби браниоца окривљеног, није захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка, јер је изрека пресуде јасна и разумљива, садржи јасан и потпун опис радњи извршења из којих произилазе сва законска обележја кривичног дела у питању, није противречна сама себи или својим разлозима, а разлози дати у образложењу пресуде о свим одлучним чињеницама су довољни и правилни и нису међусобно противречни, нити о одлучним чињеницама постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправа или записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа или

записника. Претресање стана је и по оцени другостепеног суда извршено у свему у складу са одредбама Законика о кривичном поступку, а првостепени суд је о томе дао јасне, довољне и правилне разлоге које прихвата и овај суд, пошто је првостепени суд приликом одлучивања имао у виду да је претрес стана извршен без наредбе, али да је судији за претходни поступак Вишег суда у Београду достављен извештај МУП, о чему је судија за претходни поступак сачинио службену белешку и нашао да су били испуњени сви услови за претресање стана без наредбе суда у смислу члана 158 у вези са чланом 160 ЗКП. Бранилац је у жалби навео да је оваквим претресањем дошло до повреде члана 74 став 1 ЗКП, јер је током истог дошло до хапшења окривљеног, а бранилац му је обезбеђен тек након претресања стана, по приступу у полицију. Међутим, увидом у записник о претресању стана и других просторија утврђује се да је окривљени АА поучен да има право да узме адвоката, односно браниоца који може присуствовати претресању, али да није захтевао присуство адвоката, а увидом у решење МУП РС, ДП, ПУ за град Београд, УКП Четврто одељење КУ број 17835/21 од 17.12.2021. године да се окривљени задржава почев од 17.12.2021. године од 20.00 сати, када је ухапшен. Стога се жалбени навод да су записници о претресању стана и других просторија, као и потврда о привремено одузетим предметима по сили закона морали бити изузети из списка као недозвољени докази, јер је доказна радња претресања стана била незаконита, а с тим у вези и сведочења полицијских службеника и сведока радњи претресања, оцењује као неоснован, јер је чланом 74 став 1 тачка 3 ЗКП прописано да окривљени мора имати браниоца ако је задржан, или му је забрањено да напушта стан или је притворен – од лишења слободе, па до правноснажности решења о укидању мере.

Бранилац окривљеног је у жалби даље навео да је поступајуће веће одбило предлог одбране да се саслуша сведок ББ, адвокат који је поступао у полицији као адвокат по службеној дужности, што у побијаној пресуди готово и није образложено, а предложени сведок је требао да буде саслушан на околности да му се окривљени пожалио на поступање полиције, што је окривљени изнео у својој одбрани, међутим, по оцени Апелационог суда, правилно је првостепени суд одбио наведени предлог одбране и у образложењу пресуде дао довољне и уверљиве разлоге за такву одлуку, имајући у виду да је првостепени суд посветио потребну пажњу наводима одбране окривљеног да је према њему од стране полицијских службеника примењена сила и принуда, у ком циљу је, између осталог, извршено и суочење између сведока ВВ и окривљеног, који је током суочења мењао свој исказ и био неуверљив (најпре је навео да је клечао на поду седам до осам сати, на шта је сведок ВВ одговорила да то није тачно, па је окривљени изјавио да је можда клечао три до четири сата у стану, а затим у станици након шест сати све док није дошао бранилац, на шта је сведок изјавила да то није тачно и да су били коректни према њему, да је седео на столици и да је добио цигару од њих, при чему је суд констатовао током суочења да окривљени није гледао сведока равно у очи). Такође, сведок ГГ, ДД и ЂЂ навели су да нису терали окривљеног да клечи и да га нико није малтретирао, а приликом суочења између сведока ЂЂ и окривљеног, окривљени је навео да је овај дечко био коректан према њему, да је тачно да је седео на кревету са њим све док није дошла ВВ, а да је онда она била агресивна и рекла му да клечи, на шта је сведок изјавио да то није тачно, да је све време седео поред њега на кревету, па и када је дошла ВВ, због чега овај суд налази да је жалбени навод браниоца окривљеног

да су полицијски службеници окривљеног АА, који није пружао никакав отпор, физички и психички злостављали, вређали, тукли и изложили понижавању и малтретирању за све време од момента лишења слободе па до пријема у притворску јединицу неоснован.

Неоснованим се показује и жалбени навод браниоца окривљеног да у првостепеној пресуди нису дати разлози, односно објашњење како је могуће да је окривљени био под дејством дроге, када је суд утврдио да пронађена дрога није за његову употребу, већ да је намењена даљој продаји, при чему ниједан од полицијских службеника није знао да одговори на питање одбране коме и када је наводно окривљени продао опојну дрогу. Ово због тога што је окривљеном ААу на терет стављено да је неовлашћено ради продаје држао супстанце које су проглашене за опојне дроге, а не да је исту и продавао, тако да околност да полицијски службеници нису знали имена евентуалних купаца није ни од каквог утицаја на одлуку, а првостпени суд је притом посебну пажњу посветио оцени одбране окривљеног у делу да је пронађена опојна дрога марихуана била намањена искључиво за личну употребу, те исту није прихватио, јер је вештак др. Светислав Мишковић децидирано навео да код окривљеног нису регистровани маркери који би упућивали на зависност од опојне дроге канабиноида (марихуане), а поред тога, суд је имао у виду и да је окривљени неконзистентно казивао о томе како је дошао до ранца са опојном дрогом, фолијом и вагицом, о мотивима држања предметне опојне дроге, при чему је у једном тренутку навео да је исту држао и због уља од ТХЦ за болесног оца, а није знао како се уље прави, што у вези са начином паковања предметне опојне дроге у 63 пакетића умотаних у алу фолију приближно истих нето маса и то око 0,8 грама појединачне масе и чињеницом да се на електронској вагици која је пронађена налазила марихуана у количини од 2,84 грама, што упућује на закључак да се у критичним тренуцима одгирало мерење, како то наводи и окривљени, уз то да су пронађене једна црна кеса у којој се налазила неразмјерена марихуана и једна ПВЦ кеса беле боје у којој се налазила једна алу фолија, једна ПВЦ фолија и једна рукавица које служе за паковање опојне дроге, све наведено скупа посматрано и по оцени овог суда указује да је предметна опојна дрога била намењена даљој продаји, због чега се супротни жалбени наводи оцењују као неосновани.

Цењени су и остали жалбени наводи браниоца окривљеног, но другостепени суд налази да су исти без основа и без утицаја на другачију одлуку у овој кривичноправној ствари, јер је првостепени суд у довољној мери расветлио одлучне чињенице и у свему потпуно и правилно утврдио чињенично стање, а за свој закључак дао довољно јасне и аргументоване разлоге, који у погледу одлучних чињеница не садрже никакве противречности и нејасноће.

Према томе, чињенично стање у погледу свих битних елемената кривичног дела у питању правилно је и потпуно утврђено а кривични закон је правилно примењен тако што су противправне радње окривљеног АА квалификоване као радња извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 264 став 1 КЗ, о чему је првостепени суд у пресуди дао јасне, исцрпне и уверљиве разлоге које и овај суд у свему прихвата и на њих упућује.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, овај суд је нашао да је првостепени суд приликом избора врсте и висине кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном, имао у виду све околности из члана 54 КЗ које су од утицаја да кривична санкција буде правилно одабрана и њена висина адекватно одмерена. Од олакшавајућих околности на страни окривљеног АА суд је ценио његово коректно држање пред судом и да живи у ванбрачној заједници, док је од отежавајућих ценио ранију осуђиваност, између осталог и због истородних кривичних дела а једном и због истоврсног, те имајући у виду и да је од датума истека казне по пресуди за истоврсно кривично дело до тренутка извршења предметног кривичног дела протекао кратак временски период од два месеца, наведеним околностима дао адекватан значај и правилно окривљеног АА осудио на казну затвора у трајању од четири године и шест месеци, у коју ће му се урачунати време проведено у притвору и правилном применом одредбе члана 87 у вези са чланом 246 став 8 КЗ изрекао меру безбедности одузимања предмета.

И по оцени овог суда, изреченом казном затвора у трајању од 4 године и 6 месеци у потпуности ће се остварити сврха кажњавања предвиђена одредбом члана 42 КЗ, у оквиру опште сврхе кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ, због чега се супротни жалбени наводи јавног тужиоца којима се предлаже строже кажњавање окривљеног АА, али и жалбени наводи браниоца окривљеног којима се предлаже изрицање блаже казне, оцењују као неосновани.

На основу свега напред наведеног, применом члана 457 Законика о кривичном поступку, одлучено је као у изреци пресуде.

Записничар
Снежана Миленковић, с.р.

Председник већа-судија
Зоран Савић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић